

Χρήστου Γαρουφαλή “Γιάννης Μόραλης – Η μνήμη της αφής”

Από τη σκοπιά του Καλλιτεχνικού Διευθυντή
αλλά και με τη ματιά του ζωγράφου...

Με την έκθεση “Γιάννης Μόραλης – Η μνήμη της αφής” -ας μου επιτραπεί να πω- εκπληρώθηκε ένα από τα όνειρά μου, στους ταπεινούς χώρους της ΔΠΑ να χωρέσουν έστω τα ίχνη της διαδρομής του τεράστιου αυτού δημιουργού, σε μια παρουσίαση όπου ο θεατής να μπορεί να γίνει συνοδοιπόρος και κοινωνός, να αφουγκραστεί για λίγο τον λόγο του μέσα από τη μουσικότητα των έργων του ζωγράφου... Και νιώθω πως το πετύχαμε. Κάποιες φορές σ' αυτή την έκθεση αισθανόμουν ότι άκουγα τη φωνή του Χατζιδάκι, του Τσαρούχη, του Ελύτη, του Σεφέρη και τους άλλους φίλους του που διαμόρφωσαν την πολιτιστική ταυτότητα της μεταπολεμικής Ελλάδας. **Και τον ίδιο να κάθεται εκεί στη πολυθρόνα του εργαστηρίου του έτοιμο για σχόλια, ανέκδοτα και πειράγματα...**

Φροντίσαμε λοιπόν στην έκθεση, η οποία είναι αφιερωμένη στη γυναικεία παρουσία του έργου του, να ανακαλύψου-με τον ζωγράφο που με μια ζηλευτή χρωματική ευγένεια ύμνησε την γυναικεία ομορφιά, να έχει αφετηρία τα πορτρέτα της ρεαλιστικής περιόδου του και να καταλήγει στη γεωμετρική αφαίρεση. **Σε ξεχωριστή ενότητα παρουσιάζονται οι “εφαρμογές”, οι παράλληλες δηλαδή εργασίες του ζωγράφου που τροφοδοτούσαν τη ζωγραφική του (ξυλογραφία, θέατρο, μουσική, κεραμικά, κλπ). Και ολοκληρώνουμε με το εργαστήριο του και τα προσωπικά του αντικείμενα**, (καβαλέτα, πινέλα, μολύβια, μπογιές, τη ποδιά του και το παραβάν, τα γυαλιά του, τα τετράδια με τις σημειώσεις του), δηλαδή την αίσθηση της παρουσίας του ζωγράφου παρά την φυσική του απουσία.

Πρέπει όλοι οι Αργινιώτες να νιώθουμε ικανοποίηση, γιατί αυτή η έκθεση του Μόραλη υπήρξε πανελλήνιο εικαστικό γεγονός και σίγουρα μια από τις πιο σημαντικές εκθέσεις της 10ετούς πορείας της ΔΠΑ. Γιατί έχω την πεποίθηση πως συνιστά υψηλό μάθημα αισθητικής αγωγής. Διδάσκει με έργο κι όχι με λόγια, την αξία της ομορφιάς στη ζωή μας αφού ο ίδιος ο Μόραλης, ως φυσική παρουσία, αποτελούσε προέκταση της τέχνης του και την πιο έγκυρη αποτύπωση της προσωπικότητάς του. **Όμως πέρα από την υψηλή αξία των εκθεμάτων της είχε θα έλεγα και πιο “ανθρώπινη” διάσταση...** Ελάχιστο δείγμα ευγνωμοσύνης στον ζωγράφο, χαρακτήρα και δημιουργό που μας πλούτισε, όχι μόνο με τα 35 περίπου χρόνια διδασκαλίας αλλά με την πνευματικότητα και το ήθος του έργου του. Ήταν μια έκθεση – επιμύθιο, με το άρωμα μιας εποχής που χάθηκε...

Οφείλω ευχαριστίες και δημόσια στη Χριστίνα Μόραλη για την εμπιστοσύνη της, στον υιό του Γιάννη Μόραλη Κωνσταντίνο ο οποίος μας έχει δωρίσει τρία έργα του πατέρα του που εμπλουτίζουν τη μόνιμη συλλογή μας, καθώς και τον συλλέκτη Σωτήρη Φέλιο για τον δανεισμό των δυο σημαντικών έργων της συλλογής του στην έκθεση.

Και κάτι τελευταίο, που ίσως αποτελεί και δικαίωση όλων των όσων ανέφερα πιο πάνω. **Υπάρχουν στη πόλη μας πολλά νέα παιδιά με αγάπη για τη ζωγραφική, ταλέντα που αφύπνισε αυτή η έκθεση. Το διαπίστωνα τα απογεύματα όταν οι χώροι της ΔΠΑ γέμιζαν με μικρούς και μεγάλους εκκολλημένους ζωγράφους. Γεγονός που πέρα από αισιοδοξία φορτώνει και ευθύνη όλους όσους -άμεσα ή έμμεσα- θεωρούμαστε ή δηλώνουμε άνθρωποι του πολιτισμού.**

**Αλλιώς οι “εκδηλώσεις πολιτισμού”
θα παραμένουν απλά θορυβώδη πανηγύρια
χωρίς την αύρα του πολιτισμού που μετουσιώνει...
Αυτή που τόσο έχουμε ανάγκη...**